א) רש"א, צ) [מיר מב. חולין ע. נדה כט.ן,ג) [ל"לעדמן, ד) לקמן ד:, ס) ע"ו לו. ב"ב ס: [ב"ק עט:ן, ו) סוסהרין ו: [ושם אימא א"ר יהושע בן לוין,

נ) [שם ע"ש], ה) אמר. יעב"ץ, ע) [מנחות נב.ן, י) עי' רש"א, כ) נ"א

היכא כו' כך הגי' בקרבן אהרן וכל"ל,

תורה אור השלם

1. וְאָם כְּל עֲדָת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ וְנָעָלִם דְּבָר מֵעִינֵי הַקְּהָל וְעֲשׁוּ אַחַת מָבְּל מִצְוֹת יִי אֲשֶׁר לֹא תַעְשִׂינָה וְאֲשֵׁמוּ:

ייקרא ד יג 2. בַּמָאָרָה אָתָם נַאָרִים וְאֹתִי אָתָם קבְעִים הָגוֹי בָּלוֹ: מלאכי ג ט

מוסף רש"י

במארה אתם נארים. לחם מקפלים עליכם צוירה בלחור ובקללה ונאסר עליכם, ואחיר אומי אחם קובעים, נולים, ואחם טהים שוב מן האחורים (עיו דו:) קבלחם עליכם בגוירם ארור להציא מעשבר אל צימ האולר, כדכתיב במנאמי הציאו את כל המעשר כדכתיב במנאמי הציאו את כל המעשר

וגו' ואעפ"ר ואומי אתם קובעים, אתם גוזלים את המעשר ואת התרומה

(שום), דעיבטיין שיבא מבשורא.
(שום), דעיבטיין שיבא מבשורא.
שיגיענו נסורת קטנה מן הקורה,
כלומר אלה נטעה ישתלש העוב
בין כולנו ויקלו מעלי. שיבא, נסורת,
כמו (הושע ח) כי שבצים יהיה
עגל שומרון, וממרגמינן לנסרי לוומין
עגל שומרון, וממרגמינן לנסרי לוומין

תוספות הרא"ש

ש א מיי׳ פי״ג מהל׳ שגגות הל׳

ב ז. ע פי ג מאני שגגום הני ד סמג עשין ריו: ב ב ג ד ה מיי שם הלכה א סמג שם:

בא ו מיי׳ פ״ב מהל׳ ממרים בא ו מיי פ"ד מהלי ממרים הלכה ה סמג עשון קיא: בב ז ח מיי פי"ד מהלי שגנו הלכה ה סמג עשון ריז: בג ט מיי שם הלכה א ופי"ב הלכה ב סמג שם:

בד י מיי׳ שם פי״ד הלכה ב: בה כ מיי׳ שם ופי״ב שם הל' ב

סמג שם: בו ל מיי׳ פי״ד שם הל' ב סמג שם: בז מ מיי פ"ד מהלי שקלים הלי

ב. שקנים הלי ב. ב מיי פייד מהלי שגגות הל' ה סמג עשין ריז ומביא אשם חלוי: בש ע מיי שה בייד

בש ע מיי׳ שם פ״ח הלכה ב:

רבינו חננאל

רבינו חננאל
ממה שהורוהו והיה חור שב
מידיעתו קריגן ביה: אמר רבה
ב"ד דחלב מותר ונתחלף לא:
מדר בשומן הצלו דפטר
מודר שאם אכלו חצוי הקהל
בותה הואה רלא מיתי ב"ד
באותה הוראה רלא מיתי ב"ד
או שעירה. שאין זה שתחלף
פר אלא כל אחד מיתי כשבה
או שעירה. שאין זה שתחלף
הצבור לאתויי פר אלא וראי
לא מצטרף מ"ט דאמר האל וראי
לא מצטרף מ"ט דאמר קרא
לשנה. פ"ד דמרי בפרש
שלח לן והיה אם מעיני
שלח לן והיה אם מעיני
שלח לן היהי אם מעיני כולם בשגגה אחת (ופי) [ופר] ל) ילפי׳ מעיני מעיני. וקי״ל לסבריה דתנא דמתני׳ כר׳ יוחנן דאע״ג דאינה משנה (מאי הוא)

או לא בעינן ההוא בים דין דהורו להם מעיקרא דתהוי להו ידיעה. כלומר לא בעינן דתהוי להו ידיעה לב"ד קמא ומלטרפי: עד שחפשוט הוראה בכל עדם ישראל. דהיינו אותן שישבו להורות: כגון שהרכין ההוא אחד מהם. או תלמיד בראשו דנראה כהודה לדבריהם ונגמרה הוראה: במארה אתם נארים וגו'. כגון שהגוי

כולו דיכולין לקבלה: הכי משמע אי איכא גוי כולו וקא עבר עליה האי גברא אותי אתם קובעים והכי כתוב בספרים במס' עבודת כוכבים בפ' אין מעמידין [לו:]: אי איפא לכולהו. סנהדרין של שבעים וא': הויא הוראה. אע"פ שלא הורו כל אותן שישבו להורות: שיבה. אופתא: בותבי' הורו ב"ד. ועשו רוב לבור על פיהם: וידעו שטעו וחורו. מהוראתן: בין שהכיאו לפרסן ובין שלא הכיאו לפרסן. ולאחר שידעו שטעו הלך היחיד ועשה על פיהם דוה אין מצטרף עם רוב הצבור לפי שלאחר שנודע להם עשה זה: ר' שמעון פוער. לפי שברשות ב"ד הוא עושה שזה עדיין לא היה יודע שידעו שטעו וחזרו בהן והוי חולה בב"ד הלכך פטור: ר' אלעור אומר ספק. כלומר ספק אי כתולה בב"ד אי כתולה בעלמו דמי ומביאין אשם חלוי: ואיוה הוא הספק. כלומר אמאי הוא חייב אשם חלוי: ישב לו בביהו חייב. אשם תלוי: שהוא קרוב לפטור. דהוי ודאי תולה בב"ד שלא ידע חזרתן הואיל והלך לו למדינת הים: אמר לו בן עואי מאי שנה זה. שהלך למדינת הים מן היושב בביתו: אמר לו ר' עקיבא לפי שהיושב בביתו אפשר שישמע. שב"ד חזרו בהן והוי קרוב לחולה בעלמו ולפיכך חייב להביא אשם חלוי וזה שהלך למדינת הים לא היה יכול לשמוע והוי חולה בבית דין ממש הלכך פטור: גבו' כל הוראה שילאה ברוב לבור. אע"פ שב"ד חזרו בהן יחיד העושה אותה פטור: לפי שלא ניסנה הוראה אלא להבחין בין שוגג למויד. להודיע שהעושה על פיהם שוגג הוא ולא מזיד הוא וזה על פי הורחה הוח עושה לפיכך שוגג הוא ויחיד שעשה בהוראת בית דין פטור. [פ"א] לא ניתנה הוראה לפטור יחיד התולה בה אלא להכיר לבין

בעבודת כוכבים ועשו לצור על פיהם וידעו שטעו וחזרו בהן ולריכין מעות כדי ליקח פר ושעירי עבודת כוכבים של לצור: בתחלה גובין להם. הוא ב"ד דהורו בעיגן שגזברין גובין מכל אחד מישראל מעות או דלמא [ידיעה] דההוא ב"ד דהורו בעינן או דלמא תיקו אמר רבי יונתן מאה שישבו להורות אין חייבין עד שיורו כולן שנאמר יואם כל עדת ישראל ישגו בעד שישגו כולן 🌶 עד שתפשום הוראה בכל עדת ישראל] אמר רב הונא בריה דרב הושעיא הכי נמי מסתברא דבכל התורה כולה קיי"ל יירובו ככולו והכא כתי' כל ייהעדה הואיל וכך אפילו הן מאה [תגן] הורו ב"ד וידע אחד מהן שמעו או תלמיד וראוי להוראה והלך ועשה על פיהם בין שעשו ועשה עמהן ובין שעשו ועשה אחריהן ובין שלא עשו ועשה ה"ז חייב מפני שלא תלה בב"ד האי הוא דחייב הא אחר פמור ואמאי הא לא נגמרה הוראה הכא במאי עסקינן יכגון שהרכין ההוא אחד מהן בראשו ת"ש סהורו ב"ד וידע אחד מהן שמעו יואמר להן מועין אתם הרי אלו פמורים מעמא דאמר להן מועין אתם דפטורים הא שתיק מישתק חייבין וגמר לה הוראה ואמאי והא לא הורו כולן אמרי ה"ג כגון שהרכין בראשו מתיב רב משרשיא סמכו רבותינו על דברי רשב"ג ועל דברי ר"א בר' צדוק שהיו אומרים סיאין גוזרין גזירה על הצבור אלא א"כ רוב הצבור יכולין לעמוד בה ואמר רב אדא בר אבא מאי קרא במארה אתם נארים ואותי אתם קובעים הגוי כולו והא הכא דכתי' הגוי כולו ורובא ככולא דמי תיוַבתא דר' (יוחנן) [יונתן] תיובתא ואלא מאי כל עדת דקאמר רחמנא ה"ק אי איכא כולם הויא הוראה ואי לא לא הויא הוראה יאמר רבי יהושע י' שיושבין בדין קולר תלוי בצואר כולן פשימא הא קמ"ל דאפילן תלמיד בפני רבו ירב הונא כי הוה נפיק לבי דינא

מייתי עשרה תנאי דבי רב לקמיה כי היכי

לקנות מהם פר ושעירי עבודת כוכבים לצורך קרבן דברי ר"ש: ואמאי. קאמר רבי שמעון דפטור דברשות ב"ד הוא עושה הא כיון דאגבי להו מעות לצורך עושה הם כיון דמגכי נהי תעות כורך פר העלם דבר של לצור הוה מתיידע ליה שהבית דין טעו וחזרו מהוראתן ואמאי הוי חולה בב"ד: איבטים אימא שגבו ממנו ססס. שלא הודיעוהו לזורך מה הן גובין: איבטים אימא דלא הוי מה הן גובין: איבטים אימא דלא הוי במסא. כי גבו להו ולאחר גבייה הוא דעשה על פיהם: ר"ש אומר מתרומת הלשכה הם בחים. דלח הוי מפרסמח הלכך כי עשה על פיהם הוי תולה בבית דין הלכך פטר ר' שמעון ותנא דמתניתין הכי סבירא ליה אליבא דרבי שמעון דמתרומת הלשכה הן באין: חניא ר"מ מחייב. דתולה בעלמו הוי: ורבי שמעון פוער. דמולה בב"ד הוי: רבי אלעור אומר ספק. מביא אשם מלוי: הנפת יוומה בפן כי הלעזר לסומכוס לסומכוס אינו מביא אשם חלוי דהכי קאמר סומכוס מעשה שלו חלוי הוא קטונו קונכוט ונעשים שלו ונולי הוד וליכא למימר שמא חולה בעצמו הוה "דלא הוי בר חיוב מעליא דהיכא דהוי לפניו חחיכה אחת ספק של חלב ספק של שומן וחלכו בדין החד אמביא אשם של שומן וחלכו בדין הוד. חלוי חשום דאיכא לחימר שמא חלב ממש אכל דהוי בר חיוב מעליא אבל הכא ליכא למימר שמא חולה בעצמו ממש הוא שהרי על פי הוראה הוא

עושה בשגגת עלמו לעושה מזיד וברשות בית דין וזה הרי אומר

לנו שלא ידע שחזרו וחזיד עשה על פיהם ולא על שגנת עלמו ויחיד שעשה בהוראת ב"ד פטור: מיסיבי פר העלם דבר של לבור. כגון שהורו ב"ד

עושה הלכך מעשה שלו מלוי הוא דלד חיוב שלו מלוי הוא דלא הוי לד חיוב מעליא הלכך אינו מביא אשם תלוי: לאדם שאכל ספק חלב ספק שומן. והרי סבור ששומן הוא ונודע לו שספק הוא שמביא אשם חלוי משום דשמא חלב ממש אכל הכא נמי איכא למימר שמא תולה בעלמו ממש בוא:

דנימטיין שיבא מכשורא רב אשי כי הוו מייתי שרפתא לקמיה מייתי עשרה טבחי ממתא מחסיא ומותיב קמיה אמר כי היכא דנימטיין שיבא מכשורא: כזתני' הורו ב"ד וידעו שטעו וחזרו בהן בין שהביאו כפרתן ובין שלא הביאו כפרתן והלך ועשה על פיהן ר' שמעון פוטר ור' אלעזר אומר ספק איזהו ספק יישב לו בתוך ביתו חייב הלך לו למדינת הים פטור אמר רבי עקיבא מודה אני בזה שהוא קרוב לפטור מן החובה אמר לו בן עזאי מאי שנא זה מן היושב בביתו ישהיושב בביתו אפשר היה לו שישמע וזה לא היה לו אפשר שישמע בן עואי מאי שנא זוז כן דוושב בבידון ייטורושב בבידון אפשר דורה אין עבודת כוכבים בתורה הרי אלו פטורין יהורו לבטל מקצת ולקיים מקצת הרי אלו חייבין יכיצד אמרו יש גדה בתורה אבל הבא על שומרת יום כנגד יום פטור יש שבת בתורה אבל המוציא מרה"י לרח"ר פטור יש עבודת כוכבי' בתור' אבל המשתחוה יום כנגד יום פטור יש שבת בתורה אבל המוציא מרה"י לרח"ר פטור יש עבודת כוכבי' בתור' אבל המשתחוה פטור הרי אלו חייבין שנא' יונעלם דבר דבר ולא כל הגוף: גב' אמר רב יהודה אמר רב מ"ט דר"ש הואיל וברשות ב"ד הוא עושה איכא דאמרי אמר רב יהודה אמר רב אומר היה ר"ש כל הוראה שיצאה ברוב צבור יחיד העושה אותה פטור לפי שלא ניתנה ִהוראה אלא להבחין בין שונג למזיד סמיתיבי פר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת כוכבים פבתחלה גובין עליהן דברי ר"ש ר' יהודה אומר מתרומת הלשכה הן באין אמאי כיון דגבי להו הוי ליה הודע איבעית אימא כגון שגבו סתם ואב"א כגון דלא הוה ליה במתא ואיבעית אימא רב כאידך תנא סבר דתניא איפכא בתחילה גובין להן דברי רבי יהודה ר"ש אומר מתרומת הלשכה הן באין תני ר"מ מחייב ור"ש פומר ר"א אומר יספק משום סומכום אמרו תלוי אמר ר' יוחנן אשם יתלוי איכא בינייהו א"ר זירא משל דר"א למה הדבר דומה לאדם שאכל ספק חלב ספק שומן ונודע לו ישמביא, אשם

בל הוראה שיצחה ברוב צבור. למעוטי דאס מטאו מלי לכור ועשה גם הוא חייבין: שעירי עבורת בובבים. משום הכי נקיט לשון רפים דאיכא טוצא שעירים שעירי ראש מודש ושעירי רגלים שהן מרובים. ואיידי דקאמר המם שעירים נקיט נמי הכא אע"ג

וונטפור ווו אי א מהור ב"ד וידע א" מה שטעו ואמר להם טועים אתם פטור הא שתיק חייב ברישא אבל אי (לא) שתק ולא שמל לא להנו ברישא אבל אי (לא) שתק ולא קוני ואמר להם טועים אתם פטור. תימה אמאי ליתנו רבותא טפי ונודע פטור ליתנו רבותא טפי ונודע לאחד מהם שטעו ושתק פטורים להלאימר דרל שימים מונד אמי להלאימר דרל שימים מונד אמי להלאימר דרל שימים מונד אמי מונד אמי ולמימר דכל שתיק פטור אפי׳ כרכיש ברישא: מתגי' הורו ב״ד וידעו שטעו וכו' עד ר"ש פוטר רבי אלעזר אומר ספק. ע״כ ר׳ אלעזר גרסינן דהוא בר פלוגתא דר"ש ובגמ' נמי נחלקו בברייתא

תוספות יבין: דאינו [אלא] אחד כמו פר העלם: משל דרבי אדיעזר בו'. מימה דהחם בספק אכל ראש ספק לו ולכולי עלמא אבל הכא לו אין ספק, וכן בסומכוס. מיהו יש לומר דבהא ע"י.